

פרשת משפטים

"האשה היהודייה"

חלק שני מתוך שלושה: תפקידה העיקרי של האשה

משיחת ו' תשרי תשמ"ה

התורה העניקה לנשים את הזכות הגדולה ביותר שתיתכן: הדבר החשוב ביותר עבור "גוי קדוש", הוא בקשר לתורה, "תורה ציווה לנו משה" - להבטיח שאחרי הדור שנכח במתן-תורה יקום דור חדש שילך אף הוא באותה דרך, ואחריו יקום דור שלישי שינהג אף הוא כך; ומהי הדרך להקמתו של דור חדש אחרי הדור של מתן-תורה? - רק באמצעות הנשים!

אין זה רק שאנו זקוקים להן לשם כך; זוהי השליחות הקדושה שהוטלה עליהן - כדי להבטיח המשך לדור שנכח במתן-תורה, יש צורך בקיום המצווה "פרו ורבו", התלויה בעיקר בנשים.

שותפותו של הבעל, האב, היא רק בתחילת ההריון, ואילו לאחר-מכן ישנם תשעת חודשי ההריון, צער ההריון, והלידה, על הצער הכרוך בה.

בכך ממלאת האשה את תפקידה העיקרי, תפקיד שהוא עיקרי לא רק עבורה, אלא עבור קיום העולם כולו, ולכל לראש - קיום העם היהודי, שבו תלוי קיום התורה, שהרי התורה "לא בשמים היא", אלא היא ניתנה בארץ, בעולם הזה, ואחת המצוות הראשונות שבה היא "ושיננתם לבניך".

הדבר מובן גם לאדם פשוט, ואף למי שאינו יהודי, שעל הנשים הוטלה השליחות הגדולה והקדושה ביותר האפשרית - הן עסוקות בכך בתשעת חודשי ההריון, מבלי להתחשב בקשיים הכרוכים בכך, והן עושות זאת מתוך עונג, "ומלכותו ברצון קיבלו עליהם".

הן יודעות את האמת, שבכך הן משיגות את שלימותן שלהן, ואיש מלבדן, גדול ככל שיהיה, אינו יכול לעשות זאת במקומן, שכן הקב"ה, בכוחו, בחכמתו וברצונו, הפקיד תפקיד זה בידי הנשים בלבד.

ישנו מצב שבו אשה ממירה תפקיד זה בדברים אחרים: היא מחשבת חשבונות ומחליטה שעליה להיות אשה שיכולה להרוויח כסף, ולעשות לה שם בפני-עצמה, ואילו את מילוי תפקידה העיקרי והפנימי, שהוא עיקר עבור העם כולו ועבור העולם כולו - היא דוחה "לכשאפנה"! לאחר שתשיג את כל הדברים הטפלים, אם עדיין יישאר בידה כוח ופנאי, והקב"ה יעניק לה את ברכתו - היא תתחיל לחשוב ולתכנן מתי עליה ללדת ילד, עד כמה היא אכן זקוקה לו, כיצד ללדת אותו, וכדומה! ובמה ממירה היא תפקיד כה עיקרי ופנימי? בעניינים שלגבי תפקיד זה כלל אינם תופסים מקום, לא רק על-פי הבנת הנפש האלוקית, אלא גם על-פי הבנת הנפש השכלית, ואפילו על-פי הבנת הנפש הבהמית, גם זו של עמי הארץ! הכל יודעים ששלמה, "החכם מכל האדם", מסיים את ספר משלי בעניין "אשת חיל מי ימצא", והוא מתאר שם, ש"אשת חיל" עוסקת גם במסחר, "סדין עשתה ותמכור"; אבל הוא מוסיף על כך כלל - "כל כבודה בת מלך פנימה", שהעסקים נעשים מתוך צניעות; ומתי עוסקת היא במסחר? רק לאחר ש"ראוה בנות ויאשרוה", לאחר שמילאה את תפקידה העיקרי.

הגמרא אומרת: "נשים במאי זכיין", הנשים מגיעות לזכות גדולה יותר מהגברים, "באקרויי ובאתנויי ונטרין לגברייהו", בכך שהן שולחות את בעליהן ובניהן ללמוד תורה.

פרשת משפטים

נשיהם של כמה מגדולי ישראל עסקו במסחר, כדי לפרנס את בעליהן כך שיוכלו ללמוד תורה - לא רק כדי עבור הילדים, אלא גם עבור הבעלים.

במה דברים אמורים? לאחר שכבר ישנם ילדים, והאשה ובעלה נוהגים על-פי דרך התורה והמצווה, והבעל רוצה לעסוק בלימוד תורה - האשה מסכימה לכך, ובאופן של צניעות, "כל כבודה בת מלך פנימה", היא דואגת לבעלה בענייני הפרנסה; זוהי הדרך על-פי תורת אמת, שהיא גם תורת-חיים, הוראה בחיים.

אבל חלילה לגדל בנות ולהסביר להן, חס-ושלום, שהדרך להגיע לשלמות היא, להיות כמו האח שהוא סוחר טוב, או כמו האח השני, שהוא מושלם במקצוע אחר כלשהו, ולשם כך עליה, לכל לראש, לשכוח שהיא נערה, ושמוטלת עליה השליחות להיות עקרת-בית! לא ניתן להיעשות "עקרת-בית" בן-לילה; הדבר דדורש הכנה.

ולכן, יש לבסס את חינוכה של בת על ידיעת תפקידה העיקרי - להינשא ולנהל בית יהודי, בית שיגדל בנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוותיה.

והקב"ה, שהוא "זן ומפרנס לכל", והוא עושה זאת "בטובו, בחן, בחסד וברחמים", כשם שהוא מפרנס מיליארדי אנשים בעולם, כך הוא בוודאי יפרנס את הילדים שהקב"ה יברך אותה בהם, "מידו המלאה, הפתוחה, הקדושה והרחבה".

